

MEGI STIFVATER

Vilina SONATA

OBMANA VILINSKE KRALJICE

Leo Commerce, 2010

„*Vilina sonata* je roman prepun gneva i natprirodnih moći, kao i muzike i magije, to je zapravo bajka koja se širi svuda unaokolo. Osvežavajuće odevanje starih tradicija u novo ruho, savršen za pronicljive umove i poetična srca.“

– Sintija Lajtik Smit, autorka *Neprolaznog*

Šesnaestogodišnja Derdra Monegan neverovatno je nadarena muzičarka. Predstoji joj da otkrije i da je detelinašica... to jest, da je u stanju da vidi vile i vilenjake.

U Derdrinom sasvim običnom životu, naizgled niotkuda, pojavljuje se tajanstveni mladić Luk za kojim ona gubi glavu. Međutim, njegovo zanimanje za nju možda u sebi krije i nešto mračnije od obične letnje romanse. Kada se pojavi zlobni vilenjak po imenu Aodan sa smrtonosnim naređenjima od vilinske kraljice, Di se protiv svoje volje nađe usred čarolije. U unakrsnu vatru, zajedno sa Derdrom, biva uhvaćen i Džejms, njen duhoviti i odani, najbolji prijatelj.

Derdra je priželjkivala da se dogodi nešto što će uneti malo živosti u dosadno leto, ali joj nije ni palo na pamet da bi mogla da se pretvori u vek staru vilinsku kraljicu.

Zahvalnice

Ovaj roman ne bi ugledao svetlost dana bez pomoći nekolicine ljudi: mog velikodušnog i šarmantnog urednika Endrua, koji je verovao u ovaj roman dok je bio još u povoju; mog prijatelja Naiša, koji je ostavljao sve da bi prisustvovao zamornim redigovanjima i ispravljanju gramatičkih grešaka koje ne bi napravili ni pijani majmuni kojima engleski nije maternji jezik; mojoj sestri Kejt, čije je neizmerno oduševljenje Lukom i Derdrom pomoglo da ova priča ne izgubi na životnosti i koja se kikota zajedno sa mnom dok smo smišljale zaplete (jedna reč, Kejt: „spletšmir“); zahvaljujem svojoj sestri Liz, koja me je pretnjama naterala da počnem da pišem ovu priču... zaista mi je pretila – imam to napismeno; mami, jer da nije nje, ni mene ne bi bilo; mojim sajber-drugarima na entuzijazmu, naročito Vendi, koja živi na mestu gde se živi naopačke; i razume se, mom mužu/robu ljubavi Edu, čiji paćenički izraz lica krije nežno srce.

prolog

Nije znao koliko dugo je već tu. U svakom slučaju dovoljno dugo da mu ledena voda umrtvi noge. Dovoljno dugo da mu se prsti umore od upiranja da zadrži glavu iznad vode. Sablasno zavijanje pasa tragača negde u daljini nateralo je njegovo srce da brže zakuca.

Zatvorio je oči i pažnju usredsredio samo na držanje za neravne zidove starog bunara i usporavanje otkucaja srca. *Ne smeju te namirisati ovde unutra. Izgubiće tvoj miris u potoku i nikada te ovde neće naći.*

Osetio je da mu ledeni prsti vode puze uz vrat i pojačao stisak, zagledan ka vedrom noćnom nebu. Uzdahnuo je. Umorno. Koliko dugo već ovo radi? Od kada zna za sebe. Zavijanje iznad bunara polako je zamrlo; izgubili su miris.

Samo me ostavite na miru. Zar nisam dovoljno platio? Molio se da se oni vrate odakle su došli, ali nije očekivao odgovor. Bog je izlazio u susret onima koji imaju dušu, a on je taj status izgubio pre hiljadu godina, a možda i više. Progutao je knedlu. Duboko u grudima osetio je blago i neobično šuškanje što je samo moglo značiti da su oni ušli u sobu sa kavezom. Spustio je šaku kroz vodu do džepa, izvukao dva stara, zardala eksera i čvrsto ih stegao. Jedino nije smeo da vrisne. Može on to.

Na nekom drugom mestu, u maloj, okrugloj, sivoj sobi od kamena i mahovine mekane poput dlake mladunčeta lisice, golubica je mahnito mahala krilima u kavezu od mreže istkane od žica tankih poput vlasi kose. Krila su udarala o rešetke, a kandžice greble po šipkama u uzaludnom napadu na žicu kaveza. Imala je mahnitu želju da pobegne... kavez nije imao vrata... od straha. Bila je to ona najgora vrsta straha... beznađežna vrsta straha... od koje je večno ptičje srce kucalo kao lud dok nije dobilo izgled kao da će joj iskočiti iz grudi.

Vitke šake uspele su nekako da izvade bledu golubicu sa dna kaveza gde je drhtala i da je predaju vedroj dami, tako čudno zlatastoj u ovoj sivo-zelenoj sobi.

Njen glas je zatreperio u sobi kada je progovorila. Bio je toliko lep da je terao suze na oči. „Krilo“, nežno je kazala, podigavši sveću. Prsti su nežno odvojili krilo golubice od tela i ponudili dami pticu koja je težila da se nagne napred. Sveća koju je držala odbijala je boje sunca u oku golubice.

Dama se ovlaš osmehnula i prinela blede plamen pod krilo golubice.

Mladić u bunaru se stresao. Grizao je usne, pritiskao čelo na ruke i upinjao se da ne pusti ni glasa od sebe. Bol u grudima ga je izjedao i pekao, stezao mu srce plamenim dodirom. Isto onako brzo kao što je počelo, sve je i prestalo, i on je nemo zadahtao.